

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 23To/165/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3613010147
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 02. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ondrej Samaš
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2015:3613010147.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ondreja Samaša a sudcov JUDr. Františka Kováča a JUDr. Ondreja Gáboríka na verejnom zasadnutí konanom dňa 09. februára 2015 prejednal odvolanie obžalovaného

G. E.,

nar. XX.XX.XXXX v F., trvale bytom L. XXX, okres A., t.č. v inej veci vo výkone trestu odňatia slobody v Nemocnici pre obvinených a odsúdených a Ústave na výkon trestu odňatia slobody Trenčín,

ktoré podal proti rozsudku Okresného súdu Partizánske, sp.zn. 2T/98/2013 zo dňa 25.08.2014 a takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr.por. sa odvolanie obžalovaného zamieťa, pretože nie je dôvodné.

odôvodnenie:

Rozsudkom súdu prvého stupňa bol obžalovaný G. E. uznaný vinným v bode 1) a 2) z pokračovacieho prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1, 2 Tr.zák. a v bode 1) aj z prečinu neoprávneného používania cudzieho motorového vozidla, pretože: 1) dňa 13.09.2012 okolo 12.00 h v obci L. č. XXX vylákal od poškodených D. C. a N. C. 500 €, osobné motorové vozidlo Škoda Rapid, EČ:D. v hodnote 100 € a od poškodeného G. F. 500 € za účelom vybavenia vstupu do skladu, kde sa nachádzajú veci z čias, keď podnikal, pričom sľúbil, že do večerných hodín sa vráti späť aj s tovarom zo skladu, a tým sa poškodeným odmení, pričom sľub nedodrжал, večer toho istého dňa sa nevrátil a kontaktu s poškodeným sa vyhýbal, pričom dňa 15.09.2012 bol predvedený hliadkou Obvodného oddelenia PZ Trenčín, kedy mu bolo zaistené osobné motorové vozidlo, ktoré neoprávnene používal, čím spôsobil poškodeným D. C. a jeho manželke N. C. škodu vo výške 600 € a poškodenému G. F. škodu vo výške 500 €; 2) dňa 31.10.2012 v Trenčíne v úmysle nevrátiť, pod zámienkou vybavovania prevzatia svojho dôchodku, vylákal od poškodeného F. R., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom U. G. U. H., L. XX/XX sumu vo výške 70,- €, ďalej v Novom Meste nad Váhom pod zámienkou vybavovania odblokovania svojho bankového účtu opakovane dňa 05.11.2012 a dňa 06.11.2012 vylákal od poškodeného sumu vo výške 2.500 € a 2.500 €, pričom prisľúbil poškodenému vrátiť všetky finančné prostriedky po odstránení blokácie svojho účtu za prítomnosti poškodeného na presne nestotožnenom mieste, k čomu nedošlo, nakoľko obžalovaný zanechal poškodeného v Trenčíne a pod zámienkou dobitia kreditu na mobilný telefón od neho odišiel, čím poškodenému F. R. vznikla škoda vo výške 5.070 €.

Ešte pred výrokom o uznání viny, súd prvého stupňa v rozsudku urobil výrok, ktorým podľa § 41 ods. 3 Tr.zák. zrušil výrok o vine, treste a náhrade škody v trestnom rozkaze Okresného súdu Trenčín, č.k. 4T/30/2013-113 zo dňa 27.02.2013, ako aj ďalšie výroky, ktoré majú v uvedenom výroku o vine svoj podklad, ktorým bol obžalovaný G. E. uznaný za vinného z prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1, 2

Tr.zák. (skutok v bode 2/) a bol obžalovanému uložený trest odňatia slobody vo výmere 28 mesiacov nepodmienečne so zaradením do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom strázenia.

Obžalovaný bol odsúdený podľa § 221 ods. 2 Tr.zák. s použitím §§ 37 písm. h/, m/, 38 ods. 4, 41 ods. 3, 41 ods. 1 Tr.zák. k úhrnnému spoločnému trestu odňatia slobody vo výmere 30 mesiacov, pre výkon ktorého trestu bol zaradený podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Tr.zák. do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom strázenia.

Podľa § 287 ods. 1 Tr.por. bola obžalovanému uložená povinnosť nahradiť: poškodenému F. R. škodu vo výške 2.527,19 €, poškodenému G. F. škodu vo výške 500 € a poškodeným D. C. a N. C. škodu vo výške spolu 500 €.

Podľa § 288 ods. 2 Tr.por. boli poškodení D. C. a N. C. so zvyškom uplatneného nároku na náhradu škody odkázaní na občianske súdne konanie.

Proti tomto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie obžalovaný, ktoré prostredníctvom svojho obhajcu zahlásil do zápisnice o hlavnom pojednávaní ihneď po vyhlásení rozsudku. Následne obhajca odvolanie podrobne písomne zdôvodnil. Obhajca vyslovil najmä názor, že nebol náležite zistený skutkový stav veci, čo zapríčinilo nesprávny záver o vine obžalovaného. Aj z výpovedí poškodených subjektov N. C., D. C. a G. F. vyplynulo, že v danom prípade išlo o pôžičku, pričom túto poskytli obžalovanému dobrovoľne, a preto nie je možné na vymozenie tejto pôžičky využívať trestné právo a kvalifikovať takéto konanie ako trestný čin. Ide o súkromno-právny vzťah, pričom jeho porušenie má byť riešené civilnými súdmi. Taktiež výška poskytnutej pôžičky mala byť predmetom dokazovania občianskeho súdneho konania. Obžalovaný sa taktiež nemohol dopustiť trestného činu neoprávneného užívania cudzieho motorového vozidla, nakoľko nájomca, ktorým bol obžalovaný, používal predmet nájmu oprávnene. Aj tu v prípade porušenia záväzku z nájmovej zmluvy prichádza do úvahy uplatnenie nároku v občianskom súdom konaní a nie v trestnom konaní. Neschopnosť vrátiť finančné prostriedky by nemala byť trestnoprávne postihnuteľná. Obhajca preto navrhol podľa § 321 ods. 1 písm. a/, b/, c/ Tr.por. zrušiť rozsudok súdu prvého stupňa v časti výroku o vine a výroku o treste. Navrhol, aby odvolací súd sám vo veci rozhodol podľa § 322 ods. 3 Tr.por. prípadne, aby podľa § 322 ods. 1 Tr.por. vec vrátil súdu prvého stupňa, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Na verejnom zasadnutí konanom o odvolaní navrhol prokurátor krajskej prokuratúry odvolanie obžalovaného podľa § 319 Tr.por. ako nedôvodné zamietnuť.

Odvolací súd podľa § 317 ods. 1 Tr.por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, ako aj správnosť postupu konanie, ktoré týmto výrokom predchádzalo a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

Pokiaľ ide o procesný postup orgánov činných v trestnom konaní a súdu prvého stupňa, v tomto smere v zásade nebola v odvolaní vytykaná žiadna chyba, pričom ani odvolací súd sám nezistil také chyby, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr.por.

K vytykaným chybám, týkajúcich sa zistenia skutkového stavu a použitej právnej kvalifikácie, uvádza senát odvolacieho súdu nasledovné. Súd prvého stupňa pri získavaní a ustálení skutkového stavu (skutok č. 1) správne vychádzal z výpovedí všetkých troch poškodených, vieryhodnosť ktorých je okrem uvádzaných úvah súdu prvého stupňa podporovaná aj tým, že práve poškodení sa „obrátili“ neodkladne o pomoc na políciu. Až na základe toho bol obžalovaný, ktorý sa kontaktu s poškodenými po odchode od ich s „peniazmi a autom“, vyhýbal, zadržaný príslušníkmi PZ aj s autom poškodených.

Ďalej sa nemožno stotožniť s názorom obhajcu ani v tom, že ak poškodení požičiavali peniaze a prenajímali auto obžalovanému dobrovoľne, že nemôže ísť zo strany obžalovaného o trestný čin. Voči „dobrovoľnosti“ konania poškodených v zásade nemožno nič namietat'. Podstata trestného činu podvodu podľa § 221 ods. 1 Tr.por. však spočíva v uvádzaní do omylu poškodeného pri uzatváraní hoci aj súkromno-právneho vzťahu, keď ale poškodený je presvedčený, že obidve strany tohto vzťahu konajú dobromyseľne a v dobrej viere. Obžalovaný už v dobe požičiavania peňazí uvádzal poškodených do omylu jednak v pohnútku, pre ktorú poškodení požičiavali peniaze obžalovanému (obžalovaný im sľúbil zisk na rôznom tovare na sklade napr. vodné skútre, mopedy, taniere, obliečky). Taktiež

z následného správania obžalovaného jednoznačne vyplýva, že obžalovaný už pri požičiavaní peňazí vedel, že tieto poškodeným nevráti. V takomto prípade potom nemôže ísť o občiansko-právny vzťah, a to napriek tomu, že poškodení konali v domnení, že ide o občiansko-právny vzťah.

Vyššie uvedené právne úvahy sa vzťahujú aj na prenájom motorového vozidla poškodených. Aj tu neoprávnenosť jeho používania prinajmenšom od večera dňa 13.09.2012 vyplýva z toho, že podmienkou „dobrovoľného“ prenájmu bolo nepochybne konanie obžalovaného v súlade so záujmami majiteľov vozidla. Obžalovaný aj tu od počiatku vedel, že poškodení by mu vozidlo neprenajali, ak by vedeli, že celkove z jeho strany ide o podvod voči nim.

Napokon k námietke obhajcu, že nemôže ísť o trestnoprávny vzťah, ak je niekto neschopný vrátiť finančné prostriedky, uvádza senát odvolacieho súdu, že v danej veci nejde o tento prípad. Obžalovanému sa nekládlo za vinu, že nebol schopný vrátiť finančné prostriedky (čo by skutočne mohlo znamenať, že nejde o trestný čin). Obžalovanému sa kladie za vinu, že podvodne vylákal pôžičku, pričom požičané peniaze ani nemienil vrátiť.

Pre úplnosť senát odvolacieho súd poukazuje aj na tú okolnosť, že z právoplatných predchádzajúcich odsúdení obžalovaného G. E. vyplýva, že obžalovaný má „bohatú“ skúsenosť s páchaním trestných činov podvodov. Napokon, ako vyplýva z prejednávanej veci, aj v tomto prípade po tom, čo spáchal podvod na poškodených C. a G. F., pričom bol v tomto smere „preverovaný“ políciou, prakticky za mesiac a pol začal páchať ďalší čiastkový útok trestného činu podvodu proti poškodenému F. R., ktorému vznikla škoda vyše 5.000 €.

Pokiaľ ide o trest, v tomto smere nebola v odvolaní vytýkaná žiadna chyba. Súd prvého stupňa pritom postupom podľa § 41 ods. 3 Tr.zák. správne uložil obžalovanému spoločný trest, keď skutky v bode 1) a 2) považoval za pokračovací trestný čin skladajúci sa z dvoch čiastkových útokov. Uložený trest odňatia slobody vo výmere 30 mesiacov je pritom len o 2 mesiace vyšší, ako pôvodne právoplatne uložený trest za čiastkový útok v bode 2).

Z takto rozvedených dôvodov rozhodol odvolací súd tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti toho uznesenia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu zákon nepripúšťa žiadny ďalší riadny opravný prostriedok.